

РЕШЕНИЕ

№ 5905

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5068** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК 20013970, със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място] [улица] ет.4 ап.7, представлявано от В. И. В., против АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г, издаден от ст.инспектор по приходите, потвърден с Решение № 695/27.04.2020г на Директора на ОДОП С., в частта с която не му е възстановена сумата 1567.49лв, представляваща неоснователно начислени лихви върху сумата 18500лв- дължим окончателен данък върху доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл.38 от ЗДДФЛ и авансов данък за първото тримесечие на 2018г, начислена за периода 01.05.2018г – 01.03.2019г.

Посочва се в жалбата, че дружеството е изплатило на физическо лице дивидент и е изпълнило надлежно задължението си да внесе данък за това плащане при спазване на чл.38 ал.1 от ЗДДФЛ, изрично упоменавайки основанието за плащане, но не е подало декларация по чл.55 от ЗДДФЛ. Счита, че последното обстоятелство не до възникване на задължението за данък, а от там и до задължение за лихва при забавеното му изпълнение. Задължението за лихва следвало да възникне в случай на неплащане на данъка, а не на недеklarирането му. Според жалбоподателя самото изплащане на дивидента поражда задължение за платеца на дохода да, държи и внесе данъка, както именно е сторено в настоящия казус. С оглед на това, счита че не дължи лихва върху своевременно удържан и платен данък. Моли да се отмени АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г, издаден от ст.инспектор по приходите, потвърден с Решение № 695/27.04.2020г на Директора на ОДОП С., в частта с която

не му е възстановена сумата 1567.49лв и вместо него се постанови възстановяване на общо сумата 3124.29лв от които 1556.80лв – недължимо платени осигурителни вноски и 1567.49лв,представляваща сума по недължимо платена неправомерно начислена лихва.

В съд.заседание жалбоподателя се представлява от адв.Т. , който поддържа аргументите в жалбата и счита че своевременното внасяне на данъка в държавния бюджет не обуславя дължимост на лихва поради по-късното му деклариране.

Ответника чрез проц.представител юриск.Т. ,намира жалбата за неоснователна ,а издадения АПВ за правилен и законосъобразен . Поддържа доводите изложени от Директора на ОДОП С. в потвърждаващото решение.

АССГ в настоящият си състав след като съобрази приетите като доказателства по делото писмени документи съставляващи адм.преписка и становищата на страните намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбоподателя е подал искане за прихващане и възстановяване № възстановяване №04-53-06-685/07.10.2019 г. на недължимо платена сума по неправомерно начислена лихва по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 1 567,49 лв., извършена от А. Д. И. - старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., приключила с процесния АПВ.

Съгласно констатациите на органа по приходите на 06.03.2018 г. [фирма] е извършило плащане в размер на 18 500,00 лв., по сметка на НАП, с основание окончателен данък за доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл. 38, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/. Дивидентът е разпределен през първото тримесечие на 2018 г. и задължението за удържане и плащане на окончателния данък е било най-късно към 30.04.2018 г. Към датата на извършеното плащане дружеството обаче не е подало декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ.

Междувременно, на 19.02.2019 г. е подало годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО за 2018 г. с деклариран корпоративен данък /КД/ за внасяне в размер на 47 635,71 лв.. които обаче не е внесло. Установено е, че в данъчно-осигурителната сметка на дружеството сумата от 18 500,00 лв. се явява недължимо внесена, поради липсата на основание за извършеното плащане и е извършено автоматично погасяване на част от задълженията по ГДД. Фактическо плащане на дължимия КД е извършено на 01.03.2019 г.

На 19.04.2019 г. е подадена декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО за дължим окончателен данък за доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл. 38. ал. 1 от ЗДДФЛ и авансов данък за първото тримесечие на 2018 г.. с която е формирано задължение в размер 18 500.00 лв.

При тази фактическа обстановка автоматично е генерирана лихва в размер на 1 567.49 лв., изчислена от 01.05.2018 г. до 01.03.2019 г. Лихвата е платена от задълженото лице на 04.07.2019 г.

В АПВ е записано, че съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 5 от ДОПК, с постъпила сума от задълженото лице се погасява задължение от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането. Това се дължи на обстоятелството, че фактът на плащането на първото декларирано (или установено по друг начин) задължение вече е настъпил. Подаването на декларация или на заявление за разпределение не са сред фактите, на които законът придава обратна сила и настъпването им не може да доведе до преуреждане на вече настъпили факти. т. е. на

извършените междуременно плащания. Също така чл. 169. ал. 5 от ДОПК не предоставя право на лицата да определят периодите на задълженията, които погасяват. В тази връзка е посочено, че няма нормативно основание за възстановяване на начислените лихви в размер на 1 567.49 лв.

Предвид посочените фактически установявания от органа по приходите съдът прави следните правни изводи:

На първо място обжалваният АПВ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и неговата законосъобразност се разглежда по реда на чл.156 от ДОПК ,съгласно препращането на чл.129 ал.7 от ДОПК . Същият е оспорен от страна с активна процесуална легитимация - участник в административното производство, чийто права и интереси са пряко засегнати, с оглед предвидените в него неблагоприятни последици. Изчерпано е задължителното административно обжалване ,при което органа по чл.152 от ДОПК е издал Решение № 695/27.04.2020г на Директора на ОДОП С. , с което е потвърдил изцяло АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г, издаден от ст.инспектор по приходите. Жалбата до съда е подадена в срок и е процесуално допустима.

Недопустимо е обаче искането на жалбоподателя формулирано в петитума, а именно : Да се отмени АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г , издаден от ст.инспектор по приходите, потвърден с Решение № 695/27.04.2020г на Директора на ОДОП С. ,в частта с която не му е възстановена сумата 1567.49лв и вместо него се постанови възстановяване на общо сумата 3124.29лв от които 1556.80лв – недължимо платени осигурителни вноски и 1567.49лв,представляваща сума по недължимо платена неправомерно начислена лихва

Това е така ,тъй като АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г , издаден от ст.инспектор по приходите , в частта на възстановени недължимо платени осигурителни вноски в размер на 1567.49лв не е обжалван пред съда по аргумент на чл.156 ал.1 от ДОПК и е влязал в законна сила ,поради което съдът не дължи произнасяне.

Съдът следва да се произнесе само по отношение на отказа за възстановяване на сумата 1567.49лв , представляваща неоснователно начислени лихви върху сумата 18500лв- дължим окончателен данък върху доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл.38 от ЗДДФЛ и авансов данък за първото тримесечие на 2018г, начислена за периода 01.05.2018г – 01.03.2019г .

Спор по фактите в случая не е налице. Въпроса , който следва да се реши от съда е правен и се свежда до това дължи ли се лихва върху внесен своевременно в данъчно –осигурителната сметка на задълженото лице данък , за който не е подадена декларация за установяването му към момента на внасяне на сумата за данъка т.е не е своевременно деклариран.

Отговора на този въпрос ,според настоящата инстанция е утвърдителен , поради следното :

Задълженията за данъци и осигурителни вноски се установяват с декларация от задълженото лице, когато то самостоятелно изчислява основата и дължимия данък и/или задължителните осигурителни вноски. Тази декларация е частен писмен свидетелстващ документ, който има установително действие по отношение на определената от данъчния субект основа и изчисления данък и/или задължителна осигурителна вноска и е винаги изпълнително основание за започване на принудително изпълнение (чл. 209, ал.2, т.2 от ДОПК). В този случай декларацията

замества ревизионния акт, който се издава за определяне на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Такава е и декларацията по чл.55 от ЗДДФЛ . В случай на несъответствие в декларацията, което засяга основата за данъчно облагане или за изчисляването на задължителни осигурителни вноски или размера на задължението, органът по приходите, издава акт за установяване на задължението, с който се коригира подадената декларация. Именно с настоящия АПВ на лицето е извършено възстановяване на суми за недължимо платени осигурителни вноски . Същевременно е установено , че няма нормативно основание за сторниране на начислените лихви в размер на 1567.49 лв за периода 01.05.2018г – 01.03.2019г ., по декларация по чл.55 ал.1 от ЗДДФЛ и 201 ал.1 от ЗКПО за дължим окончателен данък за доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл.38 ал.1 от ЗДДФЛ и авансов данък с вх.№ 2204И0224688/19.04.2019г за първото тримесечие на 2018г .

Тук преди всичко следва да се има предвид последователността на погасяване на публичните задължения, който е регламентиран в чл. 169 ДОПК.

Публичните общински и държавни вземания, за които се прилагат пра-вилата на чл. 169 от ДОПК, са изрично изброени в чл. 162, ал.2, ал.5 и ал.6 на ДОПК. Това са: данъци, митни сборове, задължителни осигурителни вноски; държавни и общински такси; незаконосъобразно извършени осигурителни разходи; паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата; вземания по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините; вземания по влезли в сила наказателни постановления; лихвите за публичните държавни и общински вземания. В случая се касае именно за лихви за публични държавни вземания /данък по ЗДДФЛ/ .

Публичните вземания се погасяват в следната последователност: - главница, лихви, разноски. В този случай, с една сума ще бъде намалена главницата и дългът ще бъде редуциран, както следва - главница, лихви и разноски. Върху главницата ще се начисляват нови лихви, които ще се прибавят към съществуващото задължение за лихва в размер на пропорционално внесена сума. Ако следващата вноска е достатъчна за погасяване на главницата, с остатъка ще започне погасяване на натрупаните до момента лихви и така до окончателното ликвидиране на дълга.

При наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви пред НАП кое от своите задължения плаща. Това правило важи в случаите, когато не е започнало принудително събиране на задълженията от публичен изпълнител.

Специално правило за задължения, установявани от НАП: данъци и други задължения за централния бюджет, задължения за здравноосигурителни вноски, задължения за задължителни осигурителни вноски и задължения за вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване, е установено в чл. 169, ал.3 ДОПК в сила от 04.03.2014 г. До започване на принудително изпълнение длъжникът може за заяви кои от публичните си задължения иска да погаси с направената вноска. Редът и начинът, по който се извършва това погасяване е определен със Заповед №ЗМФ-195 от 05.03.2014 г. на Министъра на финансите. Заповедта е публикувана на Интернет страниците на НАП и Министерство на финансите. Същественото в случая, е че правото на длъжника да заяви на основание чл. 169, ал.4 от ДОПК кой вид публично задължение иска да погаси се упражнява чрез извършване на безкасово

плащане по реда на чл. 178, ал.5 ДОПК по предвидената за съответния вид задължение банкова сметка.

Ако длъжникът е упражнил правото си да заяви за кой вид публично задължение прави вноска и тя не е достатъчна да погаси целия размер на задължението, с постъпила сума се погасява това задължение, чийто срокът за внасяне изтича най-рано. Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения от един и същ вид изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно. Вноската, ако не е достатъчна да погаси цялото задължение, се разпределя между двете данъчни задължения съразмерно.

Правилата при погасяване на публични задължения, които се установяват от НАП, се свеждат до следното: длъжникът има право да заяви кой вид задължение плаща, но няма право да каже кое от задълженията си от този вид плаща. Разпределението на вноската за погасяване на задължения от един и същи вид се извършва по правилото най-напред се погасява най-старото задължение. Ако най-старите две данъчни задължения са с един и същи срок, вноската се разпределя съразмерно между тях.

Важно правило при погасяване на задълженията за лихви - чл. 169, ал.6 ДОПК е ,че към погасяване на лихви се пристъпва след погасяване на всички главници на задълженията. Лихвите се плащат едва след погасяване на всички главници, независимо, че някои от задълженията за лихви са възникнали по-рано. В настоящия случай, след като лицето не е декларирало задълженията си за авансов данък за първото тримесечие на 2018г със съответната дата на дължимост ,правилно са погасени други установени задължения.

В Данъчно-осигурителната сметка, която съгласно чл. 87, ал. 2, т. 4 и т. 5 ДОПК съдържа данни за постъпилите плащания и за сумите, събрани в хода на принудителното изпълнение не може да се събират предварително суми с надеждата или очакването в бъдещ период те да послужат за някакво погашение на бъдещ публичен дълг. В този аспект приложение намира разпоредбата на чл.169 ал.5 от ДОПК ,която определя последователността на погашението във времето на едно и същи публично задължение, установено обаче по основание и размер.

Обратно , в случаите, в които е налице някаква налична сума по ДОС на лицето, която е била платена преди настъпването на изискуемостта на конкретен публичен дълг и която по никакъв функционален признак не се свързва с него не може да намери приложение поредността предвидена в чл.169 ал.5 от ДОПК .

В настоящия казус в момента , в който публичното задължение по ЗДФЛ е било определено по основание и размер чрез подаване на съответната декларация е извършвано и съответното погасяване на същото от наличните по ДОС на лицето суми.

Ето защо сумата 18500лв ,внесена на 06.03.2018 ,с посочено основание окончателен данък за доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл. 38, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица е била налична в ДОС като „свободна“ и не е погасила публичното задължение за което е внесена , тъй като за нея не е била подадена декларация ,която да я прави изискуема. Такава декларация е подадена с вх.№ 2204И0224688/19.04.2019г Правилно е определен и периода на лихвата от 01.05.2018г ,тъй като срока за подаване на декларация за авансов данък за първото тримесечие на 2018г по чл.38 ал.2 от ЗДФЛ е до 30.04.2018г т.е това е най-късната дата от възникване на задължението за удържане на данъка ,до 01.03.2019г –датата на извършените плащания по ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2018г

Предвид изложеното съдът намира жалбата за неоснователен и като такава следва да бъде отхвърлена, а АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г ,издаден от ст.инспектор по приходите, потвърден с Решение № 695/27.04.2020г на Директора на ОДОП С. ,в частта с която не му е възстановена сумата 1567.49лв , представляваща неоснователно начислени лихви върху сумата 18500лв- дължим окончателен данък върху доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл.38 от ЗДДФЛ и авансов данък за първото тримесечие на 2018г, начислена за периода 01.05.2018г – 01.03.2019г ., като правилен и законосъобразен - да бъде потвърден.

При този изход на делото и предвид претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира, че такава се следва и същото се констатира в размер на 322.54лв., съобразно разпоредбата на чл. 8, ал.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд – София-град , втори състав ,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] , ЕИК 20013970 , със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място] [улица] ет.4 ап.7, представлявано от В. И. В. , против АПВ № П-22220419179666-004-001/04.11.2019г ,издаден от ст.инспектор по приходите, потвърден с Решение № 695/27.04.2020г на Директора на ОДОП С. ,в частта с която не му е възстановена сумата 1567.49лв , представляваща неоснователно начислени лихви върху сумата 18500лв- дължим окончателен данък върху доходи от дивиденди и ликвидационни дялове по чл.38 от ЗДДФЛ и авансов данък за първото тримесечие на 2018г, начислена за периода 01.05.2018г – 01.03.2019г .

ОСЪЖДА [фирма] , ЕИК 20013970 , със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място] [улица] ет.4 ап.7, представлявано от В. И. В. да заплати на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С. сумата от 322.54 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: